

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget er en genfremsættelse af L 76 af 30. november 1982 om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte (Tillæg A sp. 1503-1518), der blev 1. behandlet sp. 4483-4500.

Den offentlige sektor er for stor

De samlede offentlige personaleudgifter vil ved fortsættelse af den hidtidige politik snart passere 150 mia. kr. årligt. Det er åbenbart, at Danmark – og herunder altså også de offentligt ansatte – alene kan redde fra bankerotafgrunden ved, at beløbet nedbringes drastisk.

Dette kræver både, at antallet af offentligt ansatte begrænses væsentligt, og at skatteydernes udgift til den enkelte offentligt ansatte falder stærkt.

Der er ikke tid til at vente med at lade dette udvikle sig over en mangeårig periode. Landets økonomi er blevet så stærkt ødelagt, at der skal handles særdeles hurtigt.

Morgenavisen Jyllands-Posten skriver den 26. juli 1988 med Danmarks Statistik som kilde, at omsætningen i dansk industri er faldet fra 275 mia. kr. i 1986 til 270 mia. kr. i 1987.

Beskæftigelsen i industrien er også faldende. Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten fra den 13. august 1988 er den samlede beskæftigelse faldet fra 393.900 i maj 1987 til 383.600 i maj 1988.

Begge tal viser, at forholdene for dansk industri er meget dårlige. Og det er bl.a. i den skrantede industri, samfundskagen bygges.

Industrirådet oplyser i bogen »De offentlige udgifter, skatterne og industrien« fra august 1988, at den offentlige sektors andel af den samlede beskæftigelse er steget med 15 procentpoint fra 1968 til 1986.

Det vil ødelægge det danske samfund årtier ud i fremtiden, såfremt folketingsflertallet skulle godtage den helt opgivende holdning, som FTF den 29. september 1982 udtrykte på side 5 i pjecen »Beskæftigelsen – et fælles ansvar«, hvor det hedder:

»Udviklingen i de seneste 15 år har vist en konstant tilbagegang i beskæftigelsen i industri m.v. på

ca. 10.000 om året og en vækst i den offentlige sektor på ca. 30.000.

Der er ingen grund til at vente fundamentale ændringer i denne udviklingstendens.«

Denne betragtning er åbenbart forkert, så længe Danmark har en udlandsgæld. Indtil den er indfriet (og en passende reservebeholdning oparbejdet), skal der nødvendigvis overflyttes arbejdskraft til eksportproduktionen, hvis omkostningsniveau ad indkomstpolitisk vej må nedsættes, så dens priser bliver så verdensmarkedskonkurrencedygtige, at virksomhederne kan beskæftige merarbejdskraften.

Begrænsningen i antallet af offentligt ansatte er i nationaløkonomisk perspektiv nødvendig, fordi arbejdskraften er Danmarks væsentligste råstof, og den skal i vidt omfang overføres fra den offentlige sektor til den produktionssektor, som alene kan fremstille de varer, der er nødvendige for at få gælden nedbragt. Kravet herom har intet at gøre med, om man er socialist eller liberalist, men er lige så apolitisk som, at man må tage varmt tøj på, når der er frost og sne, og at man ikke ønsker at begå selvmord. Kun forhædede selvbedragerer fremturer med at tro, at det fortsat er højsommer, når den omgivende verdens årstid er skiftet. I konstateringen af de faktiske forhold ligger altså ikke nogen fordømmelse af de offentligt ansatte. De indtager jo blot de stillinger, som er blevet nødvendige på grund af folketingsflertallets uforstandige rabundus-lovgivning.

Den danske samfundsøkonomi kan ikke bære den enorme overbygning, som er blevet resultatet af, at denne skråplanudvikling er foregået år efter år efter år.

Ikke alle skal fyres

Naturligvis er det langt fra alle offentligt ansatte, som skal fyres, og selvfølgelig vil stillingsnedlæggelser ikke finde sted – som man plejer at skyde Fremskridtspartiet i skoene – blandt sygeplejere og hjemmehjælpere eller på andre vigtige områder. Enkelte steder bliver der tale om flere stillinger, når fremskridtspolitikken gennemføres. Og den praktiske gennemførelse må selvsagt ske så menneskenænsomt